

Ένα

ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΤΗΣ ΣΚΑΡΛΕΤ ΕΙΧΕ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΔΟ ΤΟΥ προς το σοκάκι πίσω από το μπιστρό «ΡΙέ», όταν από την οθόνη αφής που ήταν ακουμπισμένη στη θέση του συνοδηγού ακούστηκε ένα κουδούνισμα κι έπειτα μια μηχανική φωνή: «Εισερχόμενη κλήση για τη δεσποινίδα Σκάρλετ Μπενουά, από το Τμήμα Αγνοούμενων Ατόμων της αστυνομίας της Τουλούζης».

Με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, η Σκάρλετ έστριψε, αποφεύγοντας την τελευταία στιγμή να γδάρει τη δεξιά πλευρά του σκάφους της πάνω στον πέτρινο τοίχο, πάτησε φρένο και σταμάτησε απότομα. Έσθισε τον κινητήρα, αρπάζοντας ταυτόχρονα την οθόνη αφής της. Η ασθενική γαλάζια λάμψη της φώτισε τα όργανα του κόκπιτ.

Ώστε είχαν βρει κάτι.

Η αστυνομία της Τουλούζης θα πρέπει να είχε βρει κάτι.

«Δεκτή!» φώναξε, σφίγγοντας την οθόνη στα δάχτυλά της.

Περίμενε οπτική σύνδεση με τον ντετέκτιβ που είχε αναλάβει την υπόθεση της γιαγιάς της, αλλά το μόνο που είδε ήταν ένα λιτό κείμενο να κυλάει στην οθόνη:

28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 126 μ.Κ.

ΘΕΜΑ: ΑΡ. ΦΑΚΕΛΟΥ #ΑΙΓ00155819, ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 126 μ.Κ.

ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ ΤΗ ΣΚΑΡΛΕΤ ΜΠΕΝΟΥΑ, ΚΑΤΟΙΚΟ ΡΙΕ, ΓΑΛΛΙΑ, ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ, ΟΤΙ ΣΤΙΣ 15:42 ΤΗΣ 28^{ης} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 126 Ο ΦΑΚΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗΣ ΤΗΣ ΜΙΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΛΟΓΩ ΕΛΛΕΙΨΗΣ ΕΝΔΕΙΞΕΩΝ ΒΙΑΙΗΣ Ή ΑΛΛΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ. ΠΟΡΙΣΜΑ: Η ΜΙΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΟΙΚΕΙΟ-ΘΕΛΩΣ ΚΑΙ/Η ΠΙΘΑΝΟΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΚΛΕΙΣΕ.

ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ.

Μετά το μήνυμα ακολουθούσε ένα ενημερωτικό δίντεο της αστυνομίας που υπενθύμιζε σε όλους τους διανομείς πιλότους να τηρούν τους κανόνες ασφαλείας και να φορούν τις ζώνες τους όσο οι κινητήρες των οχημάτων τους βρίσκονταν σε λειτουργία.

Η Σκάρλετ κοίταξε τη μικρή οθόνη ώσπου οι λέξεις έγιναν στα μάτια της ένας φωτεινός στρόβιλος από άσπρο και μαύρο και αισθάνθηκε το έδαφος να υποχωρεί κάτω από το σκάφος. Έσφιξε το πλαστικό πλαίσιο της οθόνης με τόση δύναμη, που το έκανε να τριξεί.

«Ηλίθιοι!» είπε με σφιγμένα δόντια.

Οι λέξεις «Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΚΛΕΙΣΕ» την κοιτούσαν ειρωνικά από την οθόνη.

Έδγαλε ένα δυνατό ουρλιαχτό και κοπάνησε με δύναμη την οθόνη στο ταμπλό του σκάφους, ελπίζοντας να την κάνει συντρίμμια από πλαστικό, μέταλλο και καλώδια. Έπειτα από τρία χτυπήματα η οθόνη απλώς τρεμόπαιξε, αντιδρώντας μάλλον ήπια στην επίθεση.

«Ηλίθιοι!» είπε ξανά και πέταξε την οθόνη αφής στο δάπεδο μπροστά από τη θέση του συνοδηγού, στρίβοντας νευρικά τα κατσαρά μαλλιά της με τα δάχτυλά της.

Η ζώνη ασφαλείας ξαφνικά την έπνιγε κι έκανε το στήθος της να πονάει. Έλυσε την αγκράφα, και την ίδια στιγμή άνοιξε την πόρτα με μια κλοτσιά και βγήκε με φούρια στο μισοσκότεινο σοκάκι. Η μυρωδιά από γράσο και ούισκι που ερχόταν από το μπιστρό παρά λίγο να την πνίξει και ξεροκατάπτε νευρικά, προσπαθώντας να σκεφτεί έναν λογικό τρόπο για να λυτρωθεί από την οργή.

Θα πήγαινε στο αστυνομικό τμήμα! Απόψε ήταν πια πολύ αργά, οπότε θα το έκανε αύριο. Νωρίς το πρωί. Ήρεμα και λογικά, και θα τους εξηγούσε γιατί τα πορίσματά τους ήταν λάθος. Θα τους έκανε ν' ανοίξουν ξανά τον φάκελο.

Η Σκάρλετ πέρασε τον καρπό της από τη συσκευή σάρωσης δίπλα στην καταπακτή του σκάφους και την τράβηξε λίγο πιο απότομα απ' όσο άντεχε ο υδραυλικός μηχανισμός της.

Θα έλεγε στον ντετέκτιβ ότι έπρεπε να συνεχίσουν την αναζήτηση. Θα τους υποχρέωνε να την ακούσουν. Θα τους έδινε να καταλάβουν ότι η γιαγιά της δεν είχε εξαφανιστεί «οικειοθελώς» και ότι σε καμία περίπτωση δεν είχε αυτοκτονήσει.

Έξι πλαστικά καφάσια γεμάτα ζαρζαβατικά ήταν στριμωγμένα στο πίσω μέρος του σκάφους, αλλά η Σκάρ-

λετ σχεδόν δεν τα έδλεπε. Βρισκόταν πολλά χιλιόμετρα μακριά, στην Τουλούζη, σχεδίαζε και φανταζόταν τη στιχομυθία της με τους αστυνομικούς. Επιστράτευε κάθε πειστικό επιχείρημα που μπορούσε να σκεφτεί, αξιοποιούσε κάθε γραμμάριο λογικής που διέθετε.

Κάτι είχε συμβεί στη γιαγιά της. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά, κι αν η αστυνομία δεν είχε σκοπό να το ερευνήσει, η Σκάρλετ θα πήγαινε την υπόθεση στο δικαστήριο και θα φρόντιζε αυτοί οι χοντροκέφαλοι ντετέκτιβ να αποταχθούν και να μην ξαναδρουν ποτέ δουλειά, και...

Άρπαξε από μία γυαλιστερή κόκκινη ντομάτα σε κάθε χέρι, γύρισε απότομα και τις εκσφενδόνισε στον πέτρινο τοίχο. Οι ντομάτες έλιωσαν από τη δύναμη της πρόσκρουσης, ψεκάζοντας με χυμό και σπόρια τους σωρούς από σκουπίδια που περίμεναν να καταλήξουν στον σμπιεστή.

Ένωσε καλύτερα. Άρπαξε άλλη μία ντομάτα και φαντάστηκε τη δυσπιστία του ντετέκτιβ όταν θα προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι η εξαφάνιση δεν ήταν αναμενόμενη συμπεριφορά για τη γιαγιά της. Φαντάστηκε τις ντομάτες να σκάνε πάνω του και να τον κάνουν χάλια — αυτό τον παλιοξιπασμένο, τον τιποτένιο...

Τη στιγμή που μια τέταρτη ντομάτα έσκαγε με δύναμη στον τοίχο και γινόταν λιώμα, μια πόρτα άνοιξε. Βλέποντας τον ιδιοκτήτη του μπιστρό να ξεπροβάλλει, η Σκάρλετ πάγωσε, με το ένα χέρι ήδη απλωμένο για να πιάσει άλλη μία ντομάτα. Το μακρόστενο πρόσωπο του Ζιλ πέταξε σπίθες μόλις είδε τον αηδιαστικό πορτοκαλή πολτό που είχε απλώσει η Σκάρλετ στον τοίχο του μαγαζιού του.

«Το καλό που σου θέλω, αυτές να μην είναι οι ντομάτες μου».

Η Σκάρλετ τράδηξε απότομα το χέρι της από το καφάσι και το σκούπισε στο βρώμικο τζιν της. Ένωθε το πρόσωπό της να καίει και την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή.

Ο Ζιλ σκούπισε τον ιδρώτα από το σχεδόν καραφλό κεφάλι του και την κοίταξε με το γνωστό αγριεμένο ύφος του.

«Λοιπόν;»

«Δεν ήταν δικές σου» μουρμούρισε.

Αυτό ήταν αλήθεια — τυπικά δεν ήταν δικές του μέχρι να τις πληρώσει.

Ο Ζιλ άφησε ένα επιφώνημα δυσαρέσκειας.

«Τότε θα σου δώσω τρία γιούνιβ λιγότερα, επειδή πρέπει να καθαρίσω όλο αυτό το χάλι. Λοιπόν, αν τελειώσεις τη σκοποβολή σου, ίσως θα μπορούσες να δείξεις να φέρεις μερικές ντομάτες μέσα. Εδώ και δύο μέρες το μόνο που σερβίρω στους πελάτες μου είναι μαραμένα μαρούλια».

Ξαναμπήκε διαστικά στο μπιστρό, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Ο θόρυβος από τα πιάτα και τα γέλια πλημμύρισε το σοκάκι — αλλόκοτος, παρότι γνώριμος.

Ο κόσμος της Σκάρλετ κατέρρεε γύρω της και κανείς δεν έδινε σημασία. Η γιαγιά της της έλειπε αφάνταστα και κανείς δε νοιαζόταν γι' αυτό.

Γύρισε προς την καταπακτή και άρπαξε ένα καφάσι ντομάτες, περιμένοντας να σταματήσει το σφυροκόπημα της καρδιάς στο στέρνο της. Οι λέξεις του μηνύματος συνέχιζαν να δομδαρδίζουν τις σκέψεις της, αλλά είχαν αρχίσει να ξεκαθαρίζουν. Το πρώτο κύμα θυμού έμεινε να σαπίζει μαζί με τις λιωμένες ντομάτες.

Όταν κατάφερε να ηρεμήσει λίγο την ανάσα της,

ακούμπησε το καφάσι πάνω στο καλάθι με τις πατάτες και τα κουδάλισε μαζί έξω από το σκάφος.

Οι μάγειρες αγνόησαν τη Σκάρλετ καθώς προχωρούσε διασπική ανάμεσα στα τηγάνια προς τη δροσερή αποθηκούλα. Έσπρωξε τα καφάσια πάνω στα ράφια, τα οποία είχαν ετικέτες με μαρκαδόρο που είχαν ξυστεί και ξαναγραφεί καμιά δεκαριά φορές όλα αυτά τα χρόνια.

«Bonjour, Σκάρλετ!»

Η Σκάρλετ στράφηκε, διώχνοντας τα μαλλιά από τον υγρό της σδέρκο.

Η Εμιλί την κοιτούσε χαμογελαστή από την πόρτα, με τα μάτια της να λάμπουν λες και έκρυβε κάποιο μυστικό. Σοδάρεψε όμως βλέποντας την όψη της Σκάρλετ.

«Τι...;»

«Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό». Προσπερνώντας τη σερβιτόρα, έκανε μεταβολή και άρχισε να διασχίζει ξανά την κουζίνα, αλλά η Εμιλί πλατάγισε αποδοκιμαστικά τη γλώσσα της και την ακολούθησε διασπικά.

«Εντάξει τότε, μη μιλάς. Απλά χαίρομαι που σε βλέπω» είπε αρπάζοντας τον αγκώνα της Σκάρλετ καθώς έδβαιναν σχεδόν τρέχοντας στο σοκάκι. «Επειδή εκείνος ξαναγύρισε». Παρά τις αγγελικές, ξανθές μπούκλες που πλαισίωναν το πρόσωπο της Εμιλί, το χαμόγελό της υπονούσε πολύ διαβολικές σκέψεις.

Η Σκάρλετ γύρισε, άρπαξε ένα καλάθι με γογγύλια και ραπανάκια και το έδωσε στη σερβιτόρα. Δεν αντέδρασε — δεν την ένοιαζε σε ποιον αναφερόταν και γιατί είχε σημασία που είχε ξαναγυρίσει.

«Αυτό είναι υπέροχο» είπε γεμίζοντας ένα καλάθι με ξερά κόκκινα κρεμμύδια.

«Δε θυμάσαι, έτσι δεν είναι; Έλα τώρα, Σκάρ... εκείνος ο μαχητής των δρόμων για τον οποίο σου έλεγα τις προάλλες... Ω, ίσως μιλούσα στη Σοφί».

«Ο μαχητής των δρόμων;» Η Σκάρλετ μισόκλεισε τα μάτια της καθώς ο πονοκέφαλος άρχισε να σφυροκοπάει το μέτωπό της. «Είσαι με τα καλά σου, Εμ;»

«Μην αρχίζεις πάλι! Είναι τόσο γλύκας! Εδώ και μία βδομάδα έρχεται σχεδόν κάθε μέρα και διαλέγει πάντοτε να καθίσει σε δικό μου τραπέζι, κι αυτό *σίγουρα* σημαίνει κάτι, δε νομίζεις;» Αντιμέτωπη με τη σιωπή της Σκάρλετ, η σερβιτόρα άφησε το καλάθι και έβγαλε ένα πακέτο τσίχλες από την τσέπη της ποδιάς της. «Είναι πάντα πολύ ήσυχος, όχι σαν τον Ρολάν και τους δικούς του. Νομίζω ότι είναι ντροπαλός... και μόνος». Έχωσε μια τσίχλα στο στόμα της και πρόσφερε άλλη μία στη Σκάρλετ.

«Ένας ντροπαλός μαχητής των δρόμων;» είπε η Σκάρλετ, περιφρονώντας την τσίχλα με μια χειρονομία. «Καταλαβαίνεις τι λες;»

«Πρέπει να τον δεις για να καταλάβεις. Έχει κάτι μάλιστα...» Η Εμιλί πέρασε την ανάστροφη της παλάμης της από το μέτωπό της σαν να ήθελε να δείξει ότι ήταν τόσο καυτός, που της προκαλούσε θερμοπληξία.

«Εμιλί!» Ο Ζιλ είχε εμφανιστεί ξανά στην πόρτα. «Κόψε την πολυλογία και τράβα μέσα. Σε θέλουν στο τραπέζι 4».

Έριξε ένα άγριο δλέμμα στη Σκάρλετ, κάπως σαν σιωπηλή προειδοποίηση ότι θα παρακρατούσε περισσότερα γιούνιφ από την αμοιβή της αν δε σταματούσε να απασχολεί τους υπαλλήλους του, κι έπειτα ξαναμπήκε μέσα δίχως να περιμένει απάντηση. Όταν τους γύρισε την πλάτη, η Εμιλί του έβγαλε τη γλώσσα.

Στηρίζοντας το καλάθι με τα κρεμμύδια στον γοφό της, η Σκάρλετ έκλεισε την καταπακτή και προσπέρασε τη σερβιτόρα.

«Είναι αυτός που κάθεσαι στο τραπέζι 4;»

«Όχι, είναι στο 9» είπε δύσθυμα η Εμιλί, σηκώνοντας το φορτίο με τα ραπανάκια.

Όταν δρέθηκαν ξανά στην αποπνικτική κουζίνα, η Εμιλί άφησε ένα δογκητό:

«Ω, είμαι τόσο χαζή! Όλη την εβδομάδα ήθελα να σου κάνω μια κλήση και να σε ρωτήσω για τη γιαγιά σου. Έμαθες τίποτε καινούριο;».

Η Σκάρλετ έσφιξε τα δόντια της, με τις λέξεις του μηνύματος να βουίζουν σαν σφήκες στο μυαλό της: *Η υπόθεση έκλεισε.*

«Τίποτα» είπε, κι έπειτα άφησε τη συζήτηση να σβήσει μέσα στον σαματά της κουζίνας και στις φωνές των μαγείρων.

Η Εμιλί την ακολούθησε μέχρι την αποθήκη και άφησε το φορτίο της. Η Σκάρλετ άρχισε να τακτοποιεί τα καλάθια προτού η σερβιτόρα προλάβει να πει κάτι αισιόδοξο. Η Εμιλί δοκίμασε τα τυπικά: «Προσπάθησε να μην ανησυχείς, Σκαρ. Θα γυρίσει», κι έπειτα ξαναμπήκε στο μπιστρό.

Το σαγόνι της Σκάρλετ άρχισε να πονάει από το σφίξιμο. Όλοι μιλούσαν για την εξαφάνιση της γιαγιάς της λες και ήταν καμία αδέσποτη γάτα που θα γύριζε όταν την έτρωγε η πείνα: *Μην ανησυχείς. Θα γυρίσει.*

Όμως έλειπε πάνω από δύο εβδομάδες. Εξαφανίστηκε έτσι απλά, δίχως να αφήσει ούτε ένα μήνυμα, ούτε ένα αντίο, ούτε μια προειδοποίηση. Είχε μάλιστα χάσει τα δέ-

κατα όγδοα γενέθλια της Σκάρλετ, παρόλο που την προηγούμενη βδομάδα είχε αγοράσει τα υλικά για να φτιάξει λεμονόπιτα, που ήταν το αγαπημένο της εγγονής της.

Κανένας από τους εργάτες της φάρμας δεν την είχε δει να φεύγει. Ούτε κάποιο από τα ανδροειδή είχε καταγράψει κάτι ύποπτο. Η οθόνη αφής της είχε μείνει πίσω, αν και οι αποθηκευμένες κλήσεις, το ημερολόγιο ή το ιστορικό πλοήγησής της στο δίκτυο δεν παρείχαν κάποιες ενδείξεις. Το γεγονός ότi την είχε αφήσει πίσω της όμως ήταν μάλλον ύποπτο. Κανείς δεν πήγαινε πουθενά χωρίς την οθόνη αφής του.

Όμως αυτό δεν ήταν το χειρότερο. Ούτε η παρατημένη οθόνη ούτε η μισοτελειωμένη λεμονόπιτα.

Η Σκάρλετ είχε βρει επίσης το τσιπ ταυτότητας της γιαγιάς της.

Το τσιπ ταυτότητας... Τυλιγμένο σε μια γάζα λεκιασμένη από το αίμα της και αφημένο σαν μικρό δέμα πάνω στον πάγκο της κουζίνας.

Ο ντετέκτιβ είπε ότi έτσι έκαναν συνήθως οι άνθρωποι που το έσκαγαν και δεν ήθελαν να τους βρουν — αφαιρούσαν τα τσιπ ταυτότητάς τους. Το είπε λες και είχε μόλις λύσει το μυστήριο, αλλά η Σκάρλετ σκέφτηκε ότi το ίδιο έκαναν και οι περισσότεροι απαγωγείς.

Δύο

Η ΣΚΑΡΛΕΤ ΔΙΕΚΡΙΝΕ ΤΟΝ ΖΙΛ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑ ΤΗΣ κουζίνας, να πασαλείδει με σάλτσα μπεσαμέλ ένα σάντουιτς με ζαμπόν. Όταν πήγε κοντά του και του φώναξε για να του αποσπάσει την προσοχή, εκείνος την αντιμετώπισε με ένα ενοχλημένο ύφος.

«Τελείωσα» του είπε, ανταποδίδοντας το τσαντισμένο του βλέμμα. «Έλα να υπογράψεις την παράδοση».

Ο Ζιλ άπλωσε ένα σωρό frites* για γαρνιτούρα δίπλα στο σάντουιτς και έσπρωξε το πιάτο προς το μέρος της πάνω στον ατσαλένιο πάγκο.

«Πήγαινε αυτό στο πρώτο σεπαρέ και θα είμαι έτοιμος όταν γυρίσεις».

Η Σκάρλετ του αντιγύρισε επιθετικά:

«Δεν είμαι υπάλληλός σου, Ζιλ».

«Να λες πάλι καλά που δε σε στέλνω να σκουπίσεις το σοκάκι».

* Τηγανητές πατάτες. (Σ.τ.Μ.)

Της γύρισε την πλάτη, με το λευκό πουκάμισό του κιτρινισμένο από χρόνια ιδρώτα.

Τα δάχτυλα της Σκάρλετ τινάχτηκαν νευρικά καθώς φανταζόταν ότι έλιωνε το σάντουιτς στο πίσω μέρος του κεφαλιού του Ζιλ και σκεφτόταν αν θα μπορούσε να συγκριθεί με λιωμένη ντομάτα, αλλά το αυστηρό πρόσωπο της γιαγιάς της γλίστρησε αμέσως στην ονειροπόλησή της. Πόση απογοήτευση θα ένιωθε όταν, γυρίζοντας σπίτι, διαπίστωνε ότι η Σκάρλετ είχε χάσει έναν από τους πιο καλούς πελάτες μόνο και μόνο από τα νεύρα της!

Αρπάζοντας το πιάτο, η Σκάρλετ όρμησε έξω από την κουζίνα, και παρά λίγο να ρίξει ανάσκελα έναν σερβιτόρο καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω της. Το μπιστρό «Ριέ» δεν ήταν κανένα σπουδαίο μέρος — τα πατώματα κολλούσαν, τα έπιπλα ήταν ένα άτακτο συνονθύλευμα από φτηνά τραπέζια και καρέκλες, και η ατμόσφαιρα βαριά από τη μυρωδιά του λίπους. Όμως σε μια κωμόπολη όπου οι αγαπημένες ασχολίες όλων ήταν το ποτό και το κουτσομπολιό, το μπιστρό ήταν πάντα γεμάτο, ειδικά τις Κυριακές, όταν οι ντόπιοι αγρότες είχαν τη δυνατότητα να ξεχνούν τα χωράφια τους για είκοσι τέσσερις ολόκληρες ώρες.

Όσο η Σκάρλετ περιμένε ν' ανοίξει ένας διάδρομος ανάμεσα στο πλήθος, το βλέμμα της έπεσε στις οθόνες πίσω από το μπαρ. Και οι τρεις μετέδιδαν το ίδιο ειδησεογραφικό υλικό που από το προηγούμενο δράδυ είχε κατακλύσει το δίκτυο. Όλοι μιλούσαν για τον ετήσιο χορό της Ανατολικής Κοινοπολιτείας, όπου η βασίλισσα των Λούναρ ήταν επίσημη προσκεκλημένη και όπου ένα κορίτσι σάμποργκ είχε καταφέρει να παρεισφρήσει στη δεξίωση, είχε πυροβολήσει μερικούς πολυελαίους και είχε

αποπειραθεί να δολοφονήσει την προσκεκλημένη βασίλισσα... ίσως και να προσπάθησε να δολοφονήσει τον πρόσφατα εστεμμένο αυτοκράτορα. Ο καθένας φαινόταν να έχει μια διαφορετική θεωρία για το γεγονός. Οι οθόνες πάγωσαν σε ένα κοντινό πλάνο του κοριτσιού με το μουντζουρωμένο πρόσωπο και τις τούφες από υγρά μαλλιά να πετάγονται από την πρόχειρα πιασμένη αλογουρά της. Ήταν άξιο απορίας πώς είχε γίνει δεκτή σε έναν βασιλικό χορό.

«Θα έπρεπε να την είχαν απαλλάξει από τη δυστυχία της όταν έπεσε από εκείνες τις σκάλες» είπε ο Ρολάν, ένας τακτικός πελάτης του μπιστρό που έμοιαζε κολλημένος στο μπαρ από το μεσημέρι. Έτεινε το δάχτυλο προς την οθόνη και έκανε μια χειρονομία λες και τραβούσε τη σκανδάλη ενός όπλου. «Εγώ θα της είχα φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι. Θα την είχα στείλει στον αγύριστο!»

Ακούγοντας ψιθύρους επιδοκμασίας από τους θαμώνες, η Σκάρλετ έκανε μια ξινισμένη γκριμάτσα και διέσχισε τον κόσμο με κατεύθυνση το πρώτο σεπαρέ.

Αναγνώρισε αμέσως τον γοητευτικό μαχητή της Εμιλί χάρη στις ουλές και τις μελανιές στο σταρένιο του δέρμα, αλλά κι επειδή ήταν ο μόνος ξένος στο μπιστρό. Ήταν πιο ατημέλητος απ' όσο περίμενε η Σκάρλετ, κρίνοντας από το γούστο της Εμιλί: Ακατάστατες τούφες μαλλιών πετάγονταν προς κάθε κατεύθυνση, και γύρω από το ένα του μάτι φούσκωνε μια φρέσκια μελανιά. Κουνούσε νευρικά τα πόδια του κάτω από το τραπέζι λες και ήταν κουρδιστό παιχνίδι. Μπροστά του βρισκονταν ήδη τρία πιάτα που περιείχαν μόνο σκόρπιες πιτσιλιές λίπους, λίγη αυγοσαλάτα και μερικές ανέγγιχτες φέτες ντομάτα και φύλλα μαρουλιού.

Ο νεαρός δε συνειδητοποίησε ότι τον κοιτούσε, ώσπου το βλέμμα του σάλεψε και συνάντησε το δικό της. Τα μάτια του είχαν ένα αφύσικα πράσινο χρώμα, σαν δυο ρώγες άγουρα σταφύλια που κρέμονταν ακόμα απ' το κλήμα. Τα δάχτυλα της Σκάρλετ έσφιξαν το πιάτο, και ξαφνικά κατάλαβε γιατί είχε πάει να λιποθυμήσει η Εμιλί: Έχει κάτι μάτια...

Προσπαθώντας ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος, ακούμπησε το σάντουιτς στο τραπέζι.

«Δοκίμασες κροκ, monsieur;»

«Σ' ευχαριστώ».

Η φωνή του την ξάφνιασε, γιατί δεν ήταν άγρια και τραχιά, όπως περίμενε, αλλά μάλλον σιγανή και διστακτική. Ίσως η Εμιλί να είχε δίκιο. Ίσως να ήταν στ' αλήθεια ντροπαλός.

«Είσαι σίγουρος πως δε θέλεις να σου φέρουμε ολόκληρο το γουρουνί;» είπε μαζεύοντας τα τρία άδεια πιάτα. «Για να γλιτώσουν οι σερβιτόροι τα πέρα δώθε».

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, και για μια στιγμή η Σκάρλετ περίμενε να τον ακούσει να τη ρωτάει αν υπήρχε πράγματι τέτοια δυνατότητα, αλλά έπειτα η προσοχή του επέστρεψε στο σάντουιτς.

«Έχετε καλό φαγητό εδώ».

Η Σκάρλετ με δυσκολία συγκράτησε ένα ειρωνικό χαμόγελο. Υπό κανονικές συνθήκες οι φράσεις «καλό φαγητό» και «μπιστρού “ΡΙέ”» δε σχετίζονταν.

«Μάλλον οι αγώνες σου ανοίγουν την όρεξη».

Δεν απάντησε. Τα δάχτυλά του έπαιξαν με το καλαμάκι στο ποτήρι του και η Σκάρλετ είδε τα πόδια του να κινούνται νευρικά, κάνοντας το τραπέζι να τρέμει.

«Ωραία λοιπόν, καλή όρεξη» είπε παίρνοντας τα πιάτα. Όμως έπειτα από μια παύση γύρισε προς το μέρος του. «Είσαι σίγουρος ότι δε θέλεις την ντομάτα; Είναι το καλύτερο κομμάτι του γεύματος και τις έχω μεγαλώσει στον κήπο μου. Και το μαρούλι δεν ήταν έτσι μαραμένο όταν το έκοψα. Εντάξει, αν δε θες το μαρούλι το καταλαβαίνω και δε με πειράζει. Αλλά την ντομάτα;»

Η ένταση υποχώρησε από τα μάτια του μαχητή.

«Δεν έχω δοκιμάσει ποτέ».

Η Σκάρλετ σήκωσε το ένα της φρύδι.

«Ποτέ;»

Έπειτα από μια στιγμή δισταγμού, άφησε το ποτήρι του, πήρε δυο φέτες ντομάτα και τις έχωσε στο στόμα του. Άρχισε να μασάει — και η έκφρασή του πάγωσε. Για μια στιγμή φάνηκε να το σκέφτεται, με τα μάτια ασάλευτα, κι έπειτα κατάπιε.

«Δεν είναι αυτό που περίμενα» είπε σηκώνοντας ξανά το βλέμμα του προς το μέρος της. «Όμως δεν είναι και απαίσιες. Θα μπορούσα να παραγγείλω κι άλλες;»

Η Σκάρλετ σιγούρεψε τα πιάτα στο χέρι της, προσέχοντας να μην της πέσει το μαχαίρι.

«Ξέρεις, δε δουλεύω εδώ...»

«Να το πάλι!» είπε κάποιος κοντά στο μπαρ, προκαλώντας ένα μουρμουρητό έξαψης σε όλο το μπιστρό.

Η Σκάρλετ σήκωσε το βλέμμα της προς τις οθόνες. Έδειχναν έναν πλούσιο κήπο γεμάτο μπαμπού και κρίνους, που γυάλιζε από την πρόσφατη νεροποντή. Το κόκκινο φως της αίθουσας χορού ξεχυνόταν σε μια μεγάλη, επιδλητική σκάλα. Η κάμερα ασφαλείας βρισκόταν πάνω από την πόρτα, στραμμένη προς τις μακρόστενες σκιές

που απλώνονταν στο μονοπάτι. Το σκηνικό ήταν υπέροχο. Γαλήνιο.

«Πάω στοίχημα δέκα γιούνιτς πως σε αυτές τις σκάλες, όπου να 'ναι, μία κοπέλα θα χάσει το πόδι της!» φώναξε κάποιος, προκαλώντας ένα ξέσπασμα γέλιου από το μπαρ. «Δέχεται κανείς; Ελάτε, τι πιθανότητες υπάρχουν;»

Μια στιγμή αργότερα στην οθόνη εμφανίστηκε ένα κορίτσι σάιμποργκ. Όρμησε από την πόρτα και άρχισε να κατεβαίνει όπως όπως τις σκάλες, ταράζοντας το γαλήνιο θέαμα του κήπου με την ασημένια τουαλέτα της. Η Σκάρλετ κράτησε την ανάσα της γιατί γνώριζε τι θα ακολουθούσε, αλλά παρ' όλα αυτά τινάχτηκε τρομαγμένη βλέποντας το κορίτσι να παραπατάει και να πέφτει. Έσκασε πάνω στη σκάλα και έπεσε βαριά στη δάση της, ξαπλώνοντας φαρδιά πλατιά στο χαλικόστρωτο μονοπάτι. Παρόλο που δεν ακούστηκε τίποτε, η Σκάρλετ φαντάστηκε το κορίτσι να αφήνει ένα αγκομαχητό καθώς έπεφτε μπρούμυτα και κοιτούσε σαν χαμένο το άνοιγμα της πόρτας. Οι σκάλες γέμισαν σκιές, και μια σειρά από άγνωστα πρόσωπα εμφανίστηκαν γύρω από την πεσμένη κοπέλα.

Έχοντας ακούσει την ιστορία πάνω από δέκα φορές, η Σκάρλετ αναζήτησε το χαμένο πόδι στις σκάλες, με το φως από την αίθουσα χορού να αντανακλάται πάνω στο μέταλλό του, κάνοντάς το να γυαλίζει. Το συνθετικό πόδι του κοριτσιού.

«Λένε ότι εκείνη στα αριστερά είναι η βασίλισσα» είπε πίσω της η Εμιλί.

Η Σκάρλετ τινάχτηκε τρομαγμένη, καθώς δεν είχε ακούσει τη σερβιτόρα να πλησιάζει.

Ο πρίγκιπας —τώρα πια ο αυτοκράτορας— κατέβηκε

τα σκαλιά και έσκυψε να μαζέψει το πόδι. Το κορίτσι προσπάθησε να καλύψει τους αστραγάλους της με τον ποδόγυρο της τουαλέτας της, αλλά δεν μπορούσε να κρύψει τις νεκρές απολήξεις των καλωδίων που κρέμονταν από το ακρωτηριασμένο μεταλλικό της άκρο.

Η Σκάρλετ ήξερε τι έλεγαν οι φήμες. Ότι είχε επιβεβαιωθεί όχι μόνο πως το κορίτσι ήταν Λούνναρ —μια παράνομη φυγάδας, κίνδυνος για την κοινωνία των Γήινων—, αλλά και ότι επιπλέον είχε καταφέρει να κάνει πλύση εγκεφάλου στον αυτοκράτορα Κάι. Κάποιοι πίστευαν ότι στόχευε στη δύναμη, άλλοι στα πλούτη. Μερικοί είχαν τη γνώμη ότι προσπαθούσε να ξεκινήσει τον πόλεμο που απειλούσε τόσο καιρό τη Γη. Παρ' όλα αυτά, όποιες κι αν ήταν οι προθέσεις του κοριτσιού, η Σκάρλετ δεν μπόρεσε να μη νιώσει μέσα της ένα σκίσημα οίκτου γι' αυτήν. Στο κάτω κάτω δεν ήταν παρά μια έφηβη, μικρότερη ακόμα και από τη Σκάρλετ, και έδειχνε εντελώς αξιολύπητη έτσι όπως ήταν πεσμένη στη δάση της σκάλας.

«Μήπως θα έπρεπε να την απαλλάξουν από τη δυστυχία της;» αναρωτήθηκε ένας από τους τύπους που κάθονταν στο μπαρ.

Ο Ρολάν έτεινε το δάχτυλό του προς την οθόνη.

«Ακριδώς. Δεν έχω ξαναδεί πιο σιχαμερό πράγμα στη ζωή μου».

Ένας θαμώνας που καθόταν στην άκρη του μπαρ έσκυψε μπροστά, ώστε να μπορεί να απευθύνεται και στους υπόλοιπους πελάτες εκτός από τον Ρολάν, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του μπαρ.

«Δεν είμαι και πολύ σίγουρος ότι συμφωνώ. Τη βρίσκω μάλλον χαριτωμένη, έτσι όπως καμώνεται την ανί-

σχυρη και την αθώα. Μήπως, αντί να την έστελναν πίσω στη Σελήνη, να την έστελναν να μείνει μαζί μου;»

Το σχόλιο έγινε δεκτό με βροντερά γέλια. Ο Ρολάν κοπάνησε την παλάμη του στο μπαρ, κάνοντας ένα πιατάκι με μουστάρδα να χοροπηδήσει.

«Το δίχως άλλο, αυτό το μεταλλικό της πόδι θα ήταν πολύ βολικό στο κρεβάτι!»

«Γουρουνία» μουρμούρισε η Σκάρλετ, αλλά το σχολίο της πνίγηκε στα χαχανητά.

«Εμένα δε θα με πείραζε καθόλου να δοκίμαζα να τη ξεστάνω!» πρόσθεσε κάποιος άλλος, και τα τραπέζια τραντάχτηκαν από γέλια και επευφημίες.

Ο θυμός άρχισε να πνίγει ξανά τη Σκάρλετ και με μια απότομη κίνηση άφησε τον σωρό από πιάτα που κρατούσε πάνω στο τραπέζι του σεπαρέ. Αγνοώντας τις έκπληκτες εκφράσεις των ανθρώπων γύρω της, διέσχισε το πλήθος και δρέθηκε ξανά πίσω από το μπαρ.

Ο μπάρμαν την είδε σαστισμένος να παραμερίζει μερικά μπουκάλια και να σκαρφαλώνει πάνω στον πάγκο, που καταλάμβανε όλο το μήκος του τοίχου. Σηκώνοντας τα χέρια της, άνοιξε έναν πίνακα στον τοίχο πίσω από ένα ράφι με μπουκάλια κονιάκ και τράβηξε το καλώδιο της σύνδεσης δικτύου. Οι τρεις οθόνες μαύρισαν και ο κήπος του παλατιού εξαφανίστηκε, μαζί με το κορίτσι σάμποργκ.

Ακολούθησε ένα κύμα από διαμαρτυρίες.

Η Σκάρλετ γύρισε για να τις αντιμετωπίσει, ρίχνοντας κατά λάθος ένα μπουκάλι κρασί από το μπαρ. Το γυαλί έγινε κομμάτια στο πάτωμα, αλλά η Σκάρλετ σχεδόν δεν το άκουσε, καθώς κράδαινε απειλητικά το καλώδιο προς το εξαγριωμένο πλήθος.

«Θα έπρεπε να έχετε λίγο σεβασμό! Αυτό το κορίτσι θα εκτελεστεί!»

«Αυτό το κορίτσι είναι Λούναρ!» φώναξε κάποιος.
«Θα έπρεπε να εκτελεστεί!»

Η γενική συναίνεση των θαμώνων έκανε ακόμα πιο εχθρική την ατμόσφαιρα, και κάποιος πέταξε στον ώμο της Σκάρλετ ένα κομμάτι ψωμί. Έβαλε τα δυο της χέρια στους γοφούς της.

«Ένα κορίτσι δεκάξι χρονών είναι μόνο!»

Ακολούθησε άλλο ένα κύμα από διαμαρτυρίες, πιο ζωηρό αυτή τη φορά: άντρες και γυναίκες σηκώθηκαν όρθιοι ουρλιάζοντας ότι οι Λούναρ ήταν κακοί και ότι το κορίτσι προσπάθησε να δολοφονήσει έναν ηγέτη της Ένωσης!

«Ει! Έι! Ηρεμήστε! Αφήστε τη Σκάρλετ ήσυχη!» ούρλιαξε ο Ρολάν, με την αυτοπεποίθησή του ενισχυμένη από το ούισκι. Άπλωσε τα χέρια του προς το νευρικό πλήθος. «Όλοι ξέρουμε ότι τώρα τελευταία συμβαίνουν τρελά πράγματα στην οικογένειά της. Πρώτα η τρελόγρια το σκάει, και τώρα η Σκαρ υπερασπίζεται τα δικαιώματα των Λούναρ!»

Ένα ξέσπασμα από γέλια και ζητωκραυγές γέμισε τ' αυτιά της Σκάρλετ, αλλά πνίγηκε από τον δυνατό ήχο της κυκλοφορίας του αίματός της. Χωρίς να ξέρει πώς θα κατέβαινε από τον πάγκο, δρέθηκε ξαφνικά στην άλλη άκρη του μπαρ, σκορπίζοντας παντού τα μπουνάλια και τα ποτήρια, και χτύπησε με τη γροθιά της τον Ρολάν στο αυτί. Εκείνος άφησε ένα αλύχτισμα και γύρισε απότομα προς το μέρος της.

«Τι...;»

«Η γιαγιά μου δεν είναι τρελή!» Τον άρπαξε από το πουκάμισό του. «Αυτό είπες στον ντετέκτιβ που σε ρώτησε; Ότι ήταν τρελή;»

«Και δέβαια του είπα ότι ήταν τρελή!» της αντιγύρισε, με την μπόχα του αλκοόλ να την κατακλύζει. Έσφιξε το ύφασμα ώσπου οι γροθιές της πόνεσαν. «Και δάξω στοίχημα πως δεν ήμουν ο μόνος. Μένει κλεισμένη σ' ένα παλιό σπίτι και μιλάει στα ζώα και στα ανδροειδή λες και είναι άνθρωποι. Άσε που κυνηγάει τους ανθρώπους μ' ένα ντουφέκι...»

«Αυτό συνέβη μόνο *μία φορά*, και ο τύπος ήταν πωλητής συνοδών!»

«Δεν εκπλήσσομαι καθόλου που η γιαγιά Μπενουά τα 'χασε εντελώς. Νομίζω πως θα έπρεπε να το περιμένουμε».

Η Σκάρλετ έσπρωξε άγρια τον Ρολάν και με τα δυο της χέρια. Ο άντρας παραπάτησε και έπεσε πάνω στην Εμιλί, που προσπαθούσε να μπει ανάμεσά τους. Η Εμιλί έδγαλε μια στριγκλιά και έπεσε προς τα πίσω πάνω σε ένα τραπέζι, προσπαθώντας ν' αποφύγει τον Ρολάν.

Ο Ρολάν ξαναδρόηκε την ισορροπία του και φαινόταν να μην μπορεί ν' αποφασίσει αν ήθελε να χαμογελάσει ή να γρυλίσει.

«Καλύτερα να προσέχεις, Σκαρ, αλλιώς θα καταλήξεις όπως η γριά...»

Τα πόδια ενός τραπεζιού έτριξαν στο δάπεδο, και ξαφνικά ο μαχητής έσφιξε το ένα χέρι του γύρω από τον λαιμό του Ρολάν και τον σήκωσε από το πάτωμα.

Στο μπιστρό έπεσε νεκρική σιωπή. Ο μαχητής, απτόητος, συνέχισε να κρατάει τον Ρολάν ψηλά λες και ήταν

κούκλα, αγνοώντας τις κραυγές αγωνίας που έδγαιναν από το λαρύγγι του.

Η Σκάρλετ άνοιξε το στόμα της από την έκπληξη, με την άκρη του μπαρ να πιέζει το στομάχι της.

«Νομίζω ότι της οφείλεις μια συγγνώμη» είπε ο μαχητής με ήρεμη, ψύχραιμη φωνή.

Από το λαρύγγι του Ρολάν ξέφυγε ένα γουργουρητό. Τα πόδια του τινάζονταν σπασμωδικά, γυρεύοντας να πατήσουν στο έδαφος.

«Ει, άφησέ τον!» ούρλιαξε ένας άντρας και σηκώθηκε απότομα από το скаμπό του. «Θα τον σκοτώσεις!»

Άρπαξε τον καρπό του μαχητή, αλλά ήταν λες κι άρπαξε σίδερο, γιατί το χέρι δε σάλεψε εκατοστό. Κοκκινίζοντας, ο άντρας το άφησε και έκανε πίσω για να ζυγίσει τη γροθιά του, αλλά το ελεύθερο χέρι του μαχητή τινάχτηκε αστραπιαία και την μπλόκαρε.

Η Σκάρλετ τραδήχτηκε από το μπαρ, προσέχοντας σαν χαμένη ένα τατουάζ με έναν ακατανόητο συνδυασμό γραμμάτων και αριθμών στον πήχη του μαχητή: ΠΣΑΑ962.

Ο μαχητής συνέχιζε να δείχνει θυμωμένος, αλλά τώρα στην όψη του υπήρχε ένα αμυδρό ίχνος ικανοποίησης, λες και είχε μόλις θυμηθεί τους κανόνες ενός παιχνιδιού. Άφησε τα πόδια του Ρολάν να ακουμπήσουν στο έδαφος, ελευθερώνοντας ταυτόχρονα και τη γροθιά του άντρα που έσφιγγε στο χέρι του.

Ο Ρολάν ξαναδρήςκε την ισορροπία του, ακουμπώντας σ' ένα скаμπό.

«Τι έπαθες, ρε φίλε;» είπε με πνιχτή φωνή, τριβώντας τον λαιμό του. «Μπας και είσαι κανένας παρανοϊκός μεταλλαγμένος από την πόλη;»

«Έδειξες έλλειψη σεβασμού».

«Έλλειψη σεβασμού;» γρύλισε ο Ρολάν. «Μόλις πήγες να με σκοτώσεις!»

Ο Ζιλ ξεπρόδαλε από την κουζίνα, σπρώχνοντας την παλινδρομική πόρτα.

«Τι τρέχει εδώ;»

«Αυτός ο τύπος πήγε να ξεκινήσει καβγά» είπε κάποιος από το πλήθος.

«Και η Σκάρλετ έσπασε τις οθόνες!»

«Δεν τις έσπασα, βρε ηλίθιε!» ούρλιαξε η Σκάρλετ, αν και δεν ήταν σίγουρη ποιος είχε μιλήσει.

Ο Ζιλ κοίταξε τις σδησμένες οθόνες, τον Ρολάν που έτριβε ακόμα τον λαιμό του, τα σπασμένα μπουνκάλια και τα γυαλιά που ήταν σκορπισμένα στο υγρό δάπεδο. Έπειτα αγριοκοίταξε τον μαχητή των δρόμων.

«Εσύ» είπε δείχνοντας «έξω απ' το μπιστρό μου».

Το στομάχι της Σκάρλετ σφίχτηκε.

«Μα δεν έκανε κάτι...»

«Ούτε κουδέντα, Σκάρλετ. Πόσες ζημιές έχεις σκοπό να προκαλέσεις σήμερα; Μήπως προσπαθείς να με κάνεις να σταματήσω ν' αγοράζω από σένα;»

Η Σκάρλετ αγρίεψε, νιώθοντας το πρόσωπό της να την καίει.

«Ίσως σταματήσω εγώ τις παραδόσεις, και τότε θα δούμε αν στους πελάτες σου θα αρέσει να τρώνε χαλασμένα λαχανικά».

Πηγαίνοντας πίσω από το μπαρ, ο Ζιλ άρπαξε το καλώδιο από το χέρι της Σκάρλετ.

«Στ' αλήθεια πιστεύεις ότι έχεις τη μοναδική φάρμα στη Γαλλία; Ε λοιπόν, Σκαρ, μάθε ότι παραγγέλνω από

εσάς μόνο και μόνο επειδή διαφορετικά η γιαγιά σου θα μου έκανε τη ζωή δύσκολη!»

Η Σκάρλετ έσφιξε τα χείλη, σημειώνοντας στο ταραγμένο μυαλό της ότι η γιαγιά της δεν ήταν πια παρούσα, οπότε ίσως ο Ζιλ, αν το ήθελε, θα μπορούσε απλώς να παραγγείλει από κάποιον άλλον.

Ο Ζιλ έστρεψε την προσοχή του προς τον μαχητή.

«Είπα, έξω!»

Αγνοώντας τον, ο μαχητής έτεινε το χέρι του προς την Εμιλί, που ήταν ακόμα μισοπεσμένη σ' ένα τραπέζι. Το πρόσωπό της ήταν ξαναμμένο και η φούστα της μούσκεμα από την μπίρα, αλλά το βλέμμα της έλαμπε από πάθος ενώ εκείνος τη βοηθούσε να σταθεί στα πόδια της.

«Ευχαριστώ» είπε και ο ψίθυρός της έσπασε την ηλεκτρισμένη σιωπή.

Τελικά ο μαχητής γύρισε να αντιμετωπίσει το άγριο βλέμμα του Ζιλ.

«Θα φύγω, αλλά δεν έχω πληρώσει το γεύμα μου». Δίστασε. «Μπορώ να πληρώσω και για τα σπασμένα».

«Τι;» Η Σκάρλετ τον κοίταξε σατισμένη.

«Δε θέλω τα λεφτά σου!» ούρλιαξε ο Ζιλ.

Ακούστηκε προσβεβλημένος, κάτι που σόκαρε ακόμα περισσότερο τη Σκάρλετ, η οποία είχε συνηθίσει ν' ακούει τον Ζιλ να διαμαρτύρεται ασταμάτητα για τα λεφτά και για το γεγονός ότι οι προμηθευτές του τον οδηγούσαν στη χρεοκοπία.

«Θέλω να ξεκουμπιστείς από το μιστρό μου».

Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του μαχητή στράφηκαν στη Σκάρλετ, που για μια στιγμή διαισθάνθηκε ότι ανάμεσά τους είχε αναπτυχθεί ένα είδος αλληλοκατανόησης.

Ήταν και οι δυο τους απόβλητοι. Ανεπιθύμητοι. *Τρελοί*.

Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, η Σκάρλετ έθαψε τη σκέψη στα δάθη του μυαλού της. Εκείνος *πο-*
λεμούσε τους ανθρώπους για να ζει — ή ίσως απλώς *επει-*
δή του άρεσε. Δεν ήταν σίγουρη τι ήταν χειρότερο.

Γυρίζοντας για να φύγει, ο μαχητής έσκυψε το κεφάλι του σε μια κίνηση που έμοιαζε με συγγνώμη και προχώρησε προς την έξοδο. Όπως πέρασε από μπροστά της, η Σκάρλετ δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί ότι, παρά τα σημάδια της βαρβαρότητας, δεν έδειχνε πιο απειλητικός από ένα μαλωμένο σκυλί.

Κρύβοντας τα μάτια του με τον πήχη του, ο Θορν βλεφάρισε κοιτάζοντας προς τα τσιμεντένια κτίρια και έκανε μια πλήρη περιστροφή. Κοίταξε προς τον βορρά και έξιψε τον λαϊμό του.

Η αισιοδοξία της Σίντερ διαλύθηκε.

«Πες μου ότι αναγνωρίζεις κάτι».

«Ναι, ναι, αναγνωρίζω» είπε κάνοντας μια ασαφή χειρονομία. «Έχω καιρό να περάσω από δω».

«Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει πιο γρήγορα. Δεν ταιριάζουμε και πολύ με το περιβάλλον εδώ έξω».

Μ' ένα νεύμα ο Θορν κοίταξε προς τον δρόμο.

«Από δω».

Πέντε δήματα αργότερα σταμάτησε, φάνηκε να σκέφτεται κάτι κι έκανε μεταβολή.

«Όχι, όχι, από κει».

«Είμαστε ήδη νεκροί».

«Όχι, τώρα ξέρω. Είναι από δω».

«Δεν έχεις διεύθυνση;»

«Ένας κυδερνήτης ξέρει πάντοτε πού βρίσκεται το σκάφος του. Τους συνδέει κάτι σαν ψυχικός δεσμός».

«Μακάρι να είχαμε έναν κυδερνήτη μαζί μας».

Την αγνόησε και άρχισε να προχωράει στον δρόμο με εντυπωσιακή αυτοπεποίθηση. Η Σίντερ τον ακολουθούσε τρία δήματα πιο πίσω, αναπηδώντας με κάθε ήχο — σκουπίδια θρόιζαν πάνω στον δρόμο, ένα αερόχημα διέσχισε μια διασταύρωση δύο δρόμους πιο πέρα. Ο ήλιος γυάλιζε πάνω στα σκονισμένα παράθυρα των αποθηκών.

Μετά από τρία ακατοίκητα τετράγωνα ο Θορν επιβράδυνε και άρχισε να κοιτάζει την πρόσοψη κάθε κτιρίου που περνούσαν, τρέποντας το πηγούνι του.

Η Σίντερ άρχισε να ψάχνει απεγνωσμένα στο μυαλό της για το Σχέδιο Β.

«Εκεί!» είπε ο Θορν και διέσχισε τρέχοντας τον δρόμο προς μια αποθήκη απαράλλαχτη με όλες τις υπόλοιπες, με τεράστιες συρόμενες πόρτες και χρόνια πολύχρωμων γκράφιτι. Στρίβοντας στη γωνία του κτιρίου, δοκίμασε την κεντρική πόρτα. «Είναι κλειδωμένη».

Βλέποντας τη συσκευή σάρωσης ταυτοτήτων δίπλα στην πόρτα, η Σίντερ άφησε μια δλαστήμια.

«Χρειάζεται τον συνδυασμό». Γονάτισε και ξεκόλλησε την πλαστική πρόσοψη από τη συσκευή. «Ίσως μπορέσω να τον απενεργοποιήσω. Λες να υπάρχει συναγερμός;»

«Το καλό που του θέλω. Δεν πλήρωνα νοίκι όλα αυτά τα χρόνια ώστε η αγάπη μου να μένει σε μια απροστέτευτη αποθήκη».

Η Σίντερ είχε μόλις κατεβάσει από το δίκτυο το εγχειρίδιο προγραμματισμού για τον αριθμό παραγωγής της συσκευής σάρωσης, όταν η πόρτα δίπλα τους άνοιξε και ένας κοντόχοντρος άντρας μ' ένα λεπτό μαύρο μουσάκι έκανε την εμφάνισή του στο φως του ήλιου. Η Σίντερ πάγωσε.

«Κάρσγουελ!» γρύλισε ο άντρας. «Μόλις είδα τις ειδήσεις! Το φαντάστηκα ότι θα ερχόσουν από δω».

«Άλλα, τι κάνεις, φίλε μου;» Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Θορν. «Μ' έχουν στ' αλήθεια στις ειδήσεις; Πώς δείχνω;»

Χωρίς ν' απαντήσει, ο Άλακ έστρεψε την προσοχή του προς τη Σίντερ. Η φιλική του διάθεση πάγωσε και τη θέση της πήρε η δυσφορία.

Ξεροκαταπίνοντας, η Σίντερ έκλεισε τη συσκευή σάρωσης και σηκώθηκε όρθια. Είχε ήδη συνδεθεί με το ειδησεογραφικό κανάλι, με το οποίο είχε αποσυνδεθεί στη διάρκεια της απόδρασής της, κι όπως ήταν αναμενόμενο ακολούθησε ένα κύμα από προειδοποιήσεις που αναδόσθηναν πάνω στην ίδια της την εικόνα, αυτήν που της είχαν τραδήξει όταν την είχαν δεχτεί στη φυλακή: «ΔΡΑΠΕΤΗΣ. ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΟΠΛΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ. ΑΝ ΤΗ ΔΕΙΤΕ, ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΥΝΔΕΣΜΟ».

«Σε είδα κι εσένα στις ειδήσεις» είπε ο Άλακ, ρίχνοντας μια ματιά στο ατσάλινο πόδι της.

«Άλακ, είμαι εδώ για να πάρω το σκάφος σου. Είμαστε κάπως διαστικοί».

Παρόλο που στο πρόσωπο του Άλακ φάνηκε μια υποψία κατανόησης, κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Κάρσγουελ. Έτσι κι αλλιώς οι ομοσπονδιακοί μ' έχουν στο μάτι. Άλλο να κρύβεις ένα κλεμμένο σκάφος —μπορείς πάντα να προφασιστείς άγνοια—, και άλλο να βοηθάς έναν εγκληματία... και μάλιστα μία απ' αυτούς...» Έκανε μια γκριμάτσα κοιτάζοντας τη Σίντερ, αλλά ταυτόχρονα και ένα δήμα προς τα πίσω, λες και φοβόταν την αντίδρασή της. «Αν σας εντόπιζαν και ανακάλυπταν ότι σας βοήθησα, θα έδρισκα τον μπελά μου. Καλύτερα να μείνετε κρυμμένοι για λίγο. Δε θα πω ότι σας είδα. Όμως δεν μπορώ να σε αφήσω να πάρεις το σκάφος σου. Τουλάχιστον όχι ακόμα, μέχρι να κατακαθίσει όλη αυτή η σκόνη. Καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Ο Θορν φούντωσε από δυσπιστία.

«Μα... είναι το σκάφος μου! Έχω πληρώσει! Δεν μπορείς να μου το παρακρατάς!»

«Ο καθένας για τον εαυτό του. Το ξέρεις καλά αυτό». Το βλέμμα του Άλακ γλίστρησε ξανά προς τη Σίντερ, με τον φόβο του να μετατρέπεται σιγά σιγά σε αποστροφή. «Αν φύγετε τώρα, δε θα ειδοποιήσω την αστυνομία. Αν περάσουν από δω, θα τους πω ότι έχω να σε δω από τότε που άφησες το σκάφος, πέρυσι. Αν όμως μείνετε κι άλλο, τότε θα τους ειδοποιήσω ο ίδιος, το ορκίζομαι».

Πριν καλά καλά προλάβει να τελειώσει τα λόγια του, η Σίντερ άκουσε ένα αερόχημα έξω στον δρόμο. Η καρδιά της πήγε να σπάσει όταν είδε ένα λευκό αερόχημα έκτακτης ανάγκης, αυτή τη φορά χωρίς τον κόκκινο σταυρό στα πλαϊνά, αλλά χάθηκε σ' έναν άλλο δρόμο. Γύρισε προς τον Άλακ.

«Δεν έχουμε πού αλλού να πάμε. Έχουμε ανάγκη το σκάφος!»

Αυτός απομακρύνθηκε κι άλλο από κοντά της, φράζοντας με το σώμα του το άνοιγμα της πόρτας.

«Άκου εδώ, κοριτσάκι» είπε, με τον τόνο της φωνής του αποφασιστικό, παρά τον τρόπο με τον οποίο κοιτούσε το μεταλλικό της χέρι. «Προσπαθώ να σε βοηθήσω επειδή ο Κάρσγουελ ήταν καλός πελάτης μου, και τους πελάτες μου δεν τους καρφώνω. Όμως δε θα σου κάνω τη χάρη. Δε θα διστάσω καθόλου να σε στείλω να σαπίσεις στη φυλακή. Είναι το καλύτερο που αξίζει στο σινάφι σου. Τώρα φύγε από την αποθήκη μου προτού αλλάξω γνώμη».

Η Σίντερ ένιωσε να την πνίγει η απόγνωση. Έσφιξε τις γροθιές της καθώς ένα κύμα ηλεκτρισμού ξεχύθηκε από μέσα της, τυφλώνοντάς την. Μια καυτή σουβλιά φλόγισε τη βάση του λαιμού της, πλημμυρίζοντας το κρανίο της,

αλλά ευτυχώς πέρασε γρήγορα, αφήνοντας φωτεινές κηλίδες στο οπτικό της πεδίο.

Με την ανάσα κομμένη, συγκράτησε την καυτή ενέργεια, ακριδώς την κατάλληλη στιγμή για να δει τον Άλακ να χάνει τις αισθήσεις του. Ο άντρας έπεσε μπροστά, στα χέρια του Θορν.

Η Σίντερ κόλλησε τρεκλίζοντας στον τοίχο, ακόμα ζαλισμένη.

«Ω, ουρανοί! Είναι νεκρός;»

Ο Θορν άφησε ένα δογκητό από το δάρος.

«Όχι, αλλά νομίζω ότι έπαθε καρδιακή προσβολή».

«Δεν είναι καρδιακή προσβολή» μουρμούρισε η Σίντερ. «Σε λίγο θα είναι... μια χαρά». Το είπε για να πείσει τόσο τον εαυτό της όσο κι εκείνον, ήθελε να πιστέψει ότι αυτές οι τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις του χαρίσματος των Λούναρ δεν ήταν επικίνδυνες, ότι δε θα γινόταν σιγά σιγά ένας τρόμος για την κοινωνία, όπως πίστευαν όλοι ότι ήταν.

«Να πάρει, ζυγίζει έναν τόνο».

Η Σίντερ άρπαξε τα πόδια του Άλακ και τον έσυραν μαζί μέσα στο κτίριο. Ένα γραφείο στα αριστερά της είχε δύο οθόνες — η μία ήταν συνδεδεμένη μ' ένα κλειστό σύστημα ασφαλείας που έδειχνε το εξωτερικό της αποθήκης τη στιγμή που η πόρτα έκλεινε πίσω από δύο λευκοντυμένες μορφές και τον αναίσθητο άντρα. Η άλλη οθόνη έδειχνε έναν παρουσιαστή ειδήσεων, αλλά είχε κλειστό τον ήχο.

«Μπορεί να είναι ένα εγωιστικό κάθαρμα, αλλά σίγουρα έχει καλό γούστο στα κοσμήματα». Ο Θορν σήκωσε το χέρι του Άλακ πιάνοντάς το από τον αντίχειρα —

έπαιξε μ' ένα επάργυρο βραχιόλι γύρω από τον καρπό του, ένα μικροσκοπικό ρολόι-οθόνη.

«Μπορείς να συγκεντρωθείς σε αυτό που πρέπει να κάνουμε;» είπε η Σίντερ, αναγκάζοντας τον Θορν να σταθεί στα πόδια του. Γύρισε και επιθεώρησε την τεράστια αποθήκη. Απλωνόταν σε όλο το μήκος του οικοδομικού τετραγώνου και ήταν γεμάτη από δεκάδες διαστημόπλοια, μεγάλα και μικρά, παλιά και καινούρια. Φορτηγά, ακάτους, ατομικά αεροχήματα, οχήματα αγώνων, επιδατηγά, αναψυχής. «Ποιο απ' όλα είναι;» ρώτησε.

«Έι, δες, έγινε άλλη μια απόδραση».

Η Σίντερ έριξε μια ματιά στην οθόνη, που τώρα έδειχνε τον υπεύθυνο Εθνικής Ασφαλείας να μιλάει σε ένα πλήθος δημοσιογράφων. Στο κάτω μέρος της οθόνης περνούσαν οι λέξεις: «**ΝΟΥΝΑΡ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ. ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ**».

«Αυτό είναι υπέροχο!» είπε ο Θορν, και παρά λίγο να τη ρίξει ανάσκελα με το φιλικό του χτύπημα στην πλάτη. «Δεν πρόκειται να ανησυχούν για μας αν πρέπει να κυνηγήσουν μια Λούναρ».

Η Σίντερ πήρε το βλέμμα της από την οθόνη, τη στιγμή που το χαμόγελο έσβηνε από τα χείλη του Θορν.

«Περίμενε. Εσύ είσαι η Λούναρ;»

«Εσύ είσαι ο εγκληματικός εγκέφαλος;» Η Σίντερ έκανε μεταβολή και μπήκε προσεχτικά στην αποθήκη. «Πού είναι το σκάφος;»

«Για μισό λεπτό, μικρή κατεργάρα. Άλλο πράγμα η απόδραση, άλλο το να βοηθάς μια ψυχωτική Λούναρ. Αυτό με ξεπερνάει».

Η Σίντερ στράφηκε προς το μέρος του.

«Πρώτον, δεν είμαι ψυχωτική. Και, δεύτερον, αν δεν ήμουν εγώ, τώρα θα καθόσουν ακόμα σ' εκείνο το κελί και θα κοιτούσες σαν χαζός την οθόνη αφής σου, έτσι λοιπόν μου χρωστάς. Εκτός αυτού, σε θεωρούν ήδη συνεργό μου. Και, παρεμπιπτόντως, στη φωτογραφία είσαι σαν ηλίθιος».

Ο Θορν ακολούθησε το χέρι της, που έδειχνε προς την οθόνη. Η φωτογραφία του είχε εμφανιστεί δίπλα στη δική της.

«Νομίζω ότι είμαι μια χαρά».

«Θορν! Κύριε κυδερνήτη! Σύνελθε».

Την κοίταξε με προσοχή και έδιωξε την αυταρέσκεια από την έκφρασή του μ' ένα κοφτό νεύμα.

«Σωστά. Πάμε να φύγουμε από δω».

Η Σίντερ αναστέναξε με ανακούφιση, ακολουθώντας τον Θορν, που προχωρούσε προς τον λαδύρινθο από σκάφη.

«Ελπίζω να μην είναι στο κέντρο».

«Δεν πειράζει» είπε εκείνος δείχνοντας προς τα πάνω.

«Η οροφή ανοίγει».

Η Σίντερ σήκωσε το βλέμμα της προς την ένωση στο μέσο της οροφής.

«Πολύ βολικό».

«Να το!»

Η Σίντερ ακολούθησε με το βλέμμα της τη χειρονομία του Θορν. Το σκάφος του ήταν μεγαλύτερο απ' όσο περιέμενε, πολύ μεγαλύτερο. Ένα φορτηγό A 214 Ράμπιον, έκδοση 11.3. Η Σίντερ έθεσε σε λειτουργία τον σαρωτή του αμφιβληστροειδούς της και κατέδασε το σχεδιάγραμμα του σκάφους, μένοντας άφωνη με τις δυνατότητές του. Οι μηχανές και μια πλήρως εξοπλισμένη εξέδρα

πρόσδεσης με δύο δορυφορικές ακάτους καταλάμβαναν το κάτω μέρος, ενώ το κυρίως επίπεδο φιλοξενούσε τον χώρο φόρτωσης, το κόκπιτ, την κουζίνα, έξι καμπίνες για το πλήρωμα και ένα κοινό μπάνιο.

Προχώρησε προς την κεντρική καταπακτή εισόδου και είδε ότι το σήμα της Αμερικανικής Δημοκρατίας είχε αντικατασταθεί πρόχειρα με τη σιλουέτα μιας γυμνής γυναίκας.

«Ωραίο γούστο».

«Σ' ευχαριστώ. Τη ζωγράφισα ο ίδιος».

Παρόλο που ανησυχούσε μήπως η ζωγραφιά τούς κάνει πιο εύκολα αναγνωρίσιμους, δεν μπόρεσε να μη νιώσει ελαφρώς εντυπωσιασμένη.

«Είναι μεγαλύτερο απ' όσο περίμενα».

«Υπήρχε μια εποχή που στέγαζε δωδεκαμελές πλήρωμα» είπε ο Θορν χαϊδεύοντας την άτρακτο.

«Οπότε θα πρέπει να υπάρχει πολύς χώρος για να μπορούμε να αποφεύγουμε ο ένας τον άλλο». Η Σίντερ στάθηκε κάτω από την καταπακτή, περιμένοντας τον Θορν να την ανοίξει, αλλά όταν κοίταξε ξανά πίσω της τον είδε να τρίβει στοργικά το κεφάλι του στη γάστρα του σκάφους και να του λέει γλυκόλογα και πόσο του είχε λείπει.

Ενώ η Σίντερ έκανε μια γκριμάτσα δυσφορίας, μια άγνωστη φωνή ακούστηκε στην αποθήκη.

«Από δω!»

Γυρίζοντας, είδε μια σιλουέτα γονατισμένη πάνω από το σώμα του Άλακ, πλαισιωμένη από ένα τετράγωνο φωτός. Φορούσαν τη χαρακτηριστική στολή του στρατού της Ανατολικής Κοινοπολιτείας.

Η Σίντερ βλαστήμησε.

«Πάμε να φύγουμε. Τώρα!»

Ο Θορν έγειρε προς την καταπακτή.

«Ράμπιον, κωδική φράση: “Ο κυδερνήτης είναι βασιλιάς”. Άνοιξε την καταπακτή».

Περίμεναν, αλλά δε συνέβη τίποτε.

Η Σίντερ σήκωσε πανικόδλητη τα φρύδια της.

«“Ο κυδερνήτης είναι βασιλιάς”, “Ο κυδερνήτης είναι βασιλιάς”! Ράμπιον, ξύπνα. Είμαι ο Θορν, ο κυδερνήτης Θορν Κάρσγουελ. Τι στο...»

Η Σίντερ του έκανε νόημα να σωπάσει. Πίσω από την άτρακτο του σκάφους τέσσερις άντρες προχωρούσαν στη γεμάτη αποθήκη, με τους φακούς να φωτίζουν τους μηχανισμούς προσγείωσης των διαστημόπλοιων.

«Ίσως έχει πέσει η μπαταρία» είπε η Σίντερ.

«Μα πώς; Αφού δεν έχει χρησιμοποιηθεί».

«Μήπως άφησες τους προβολείς αναμμένους;» τον ρώτησε απότομα.

Ο Θορν άφησε ένα δογκητό αγανάκτησης και έγειρε πάνω στο σκάφος. Τα δήματα όλο και δυνάμωναν.

«Ή θα μπορούσε να είναι το σύστημα αυτόματου ελέγχου» μονολόγησε η Σίντερ, ψάχνοντας το μυαλό της. Στο παρελθόν δεν είχε επισκευάσει σκάφος μεγαλύτερο από άκατο, αλλά πόσο διαφορετικό θα μπορούσε να είναι αυτό εδώ; «Έχεις το κλειδί ασφαλείας;»

Την κοίταξε έκπληκτος.

«Ναι, το έχω στην τσέπη της φόρμας της φυλακής που φοράω. Περίμενε να το δγάλω και φύγαμε».

Η Σίντερ του έριξε ένα άγριο βλέμμα, αλλά έμεινε σιωπηλή, καθώς ένας αστυνομικός πέρασε δυο διαδρόμους πιο πέρα.

«Μείνε εδώ» ψιθύρισε. «Συνέχισε την προσπάθεια να μπεις και να απογειωθείς όσο πιο γρήγορα γίνεται».

«Εσύ πού πας;»

Χωρίς να του απαντήσει, έκανε τον κύκλο του σκάφους, με το σχεδιάγραμμα του διαστημόπλοιου να ξετυλίγεται ήδη στην οθόνη του αμφιβληστροειδούς της. Βρήκε μια καταπακτή και την άνοιξε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, κι έπειτα σύρθηκε στον μηχανισμό προσγείωσης του σκάφους με το πρόσωπό της παραμορφωμένο από την προσπάθεια να αποφύγει τα συρματόσχοινα και τα καλώδια που γέμιζαν ασφυκτικά τον χώρο. Έκλεισε την καταπακτή πίσω της μ' ένα σιγανό κλικ και δρέθηκε περικυκλωμένη από σκοτάδι. Η δεύτερη εσωτερική πόρτα ήταν πιο δύσκολο να παραδιαστεί, αλλά, χρησιμοποιώντας τον φακό και το κατσαβίδι της, κατάφερε σε πολύ λίγο χρόνο να γλιστρήσει από τον ενδιαμέσο χώρο στις μηχανές.

Η δέσμη του φακού της διέτρεξε τον τεράστιο κινητήρα. Εντόπισε τη μητρική πλακέτα του υπολογιστή στο πλέγμα από γαλάζιες γραμμές που επικάλυπτε το οπτικό της πεδίο και σύρθηκε προς τα εκεί. Βγάζοντας το καλώδιο σύνδεσης από το χέρι της, το έχωσε στο τερματικό του κεντρικού υπολογιστή.

Η ένταση του φακού της εξασθένησε καθώς η ηλεκτρική ισχύς της διοχετεύτηκε στον υπολογιστή του διαστημόπλοιου. Ένα αχνό πράσινο κείμενο εμφανίστηκε στο οπτικό της πεδίο.

ΔΙΑΓΝΩΣΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ, ΜΟΝΤΕΛΟ 135v8.2

5%... 12%... 16%...